

„Amikor pedig imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek az emberek szeme láttára a zsinagógákban és az utcasarkokon állva imádkozni!”

A farizeusok nagyra értékelték az alamizsnát, az imát és a böjtöt, és ezek voltak az erény legfőbb gyakorlatai. Imádkozni, adakozni, böjtölni – Jézus korában ezt a három cselekedetet várták el a kegyes zsidóktól.

Jézus arra tanít, hogy amikor jót teszünk, alamizsnát adunk, imádkozunk, böjtölünk, ne kürtöljük szét, ne kérkedjünk vele, mindezt feltűnés nélkül, csendben tegyük, hiszen nem az emberek elismeréséért, dicsérő szavakért tesszük, hanem mert szeretjük Istent, és ő majd megfizet nekünk ezekért.

Fogyasztásra épülő kultúránk nagy hangsúlyt fektet a látványra, és mi is gyakran azon kapjuk magunkat, hogy hatnak ránk a hírességek széles körben reklámozott tettei, bár tudatában vagyunk annak, hogy ezek jó részét mesterségesen kiszínezték, felnagyították.

Mennyire fontos a látszat? Manapság nagyon. Lehet, hogy régen is így volt, de a közösségi médiának köszönhetően ez megsokszorozódott. Azt akarjuk, hogy az emberek lássák, mit teszünk-eszünk, hogyan szórakozunk, mi foglalkoztat minket, hogy milyen tökéletes és boldog az életünk. Amit nem dokumentálunk, az nincs, az nem is történt meg. A látszat a minden. Persze ez csak a felszín, ráadásul hamis felszín. És felszínessé tesz.

Istennel nem lehet a Facebookon csetelni. A fogyasztói kultúra nem az adásról, az alamizsnálkodásról szól. És a divatos fogyókúrák sem a böjtölésről, a magunkba szállásról, az elcsendesedésről szólnak.

Úgy tűnik, még soha nem álltunk ennyi emberrel kapcsolatban, még sosem volt ennyi barátunk, ismerősünk. Tényleg így lenne?

A „látszat-én”-nek nincs ideje Istenre, másokra, önmagára; emberi kapcsolatai elsekélyesednek, valójában nem kapcsolódik sem másokhoz, sem Istenhez, és elveszíti önmagát.

Hangos a világ. Jobban kell a csend, az elvonulás, az ima, a böjt, mint valaha. Mert ebből a csendből, az imádkozásból, elmélkedésből születhetünk újjá, nyílhatunk ki valójában Isten, az embertársaink, a valódi, a mélyebb önmagunk felé.

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő